

Foto muhabirimiz Zafer Ali'yi bulduk

1970'li yılları hatırlayanlar bilir onu. Gazetemizin o günkü bazı haberlerinin fotoğraf karelerinin altında görürdünüz o ismi. "Fotoğraf: Zafer Ali" diye.

Aslında o, 1937 yılında İngiltere'nin Piking kasabasında doğduğunda ismi; Brian Creasser'di. Ama yıllar sonra Türkiye'den Receb Yanar isimli bir Nur Talebesinin vesilesiyle Müslüman olup, ismini Zafer Ali olarak değiştirmişti.

Daha sonra o, 70'li yıllarda Yeni Asya gazetesinin foto muhabiri olmuştu. Çok renkli bir kişiliği olan Zafer Ali ile Ankara'dan İstanbul'a yaptığımız seyahatlerde konuşur, görüşürdük. Geçen yıllarda onun izini kaybetmiştik ve hep merak ederdim "Acaba ne oldu, nerede?" diye. 20 ksr senedir yaşadığım Bursa'da olduğunu, bir köyde yaşadığını, fakat pek kimse ile de görüşmediğini öğrendim, ama irtibat kuramıyordum. Nihayet geçen aylarda Hasan Yalçın Ağabeyimizin, onunla görüştüğünü öğrendim ve kendisinden telefon numarasını aldım. İrtibata geçtik, heyecanlandı, memnun oldu. Bir Cuma namazı vaktinde yaşadığı Nilüfer Köyünün Camii'nde buluşup, konuştuk. Biraz da 1980 ve 1990 senelerindeki iftiraklardan rahatsız olmuş ve o durumları havsalasına sığdıramadığından dolayı da, kabuğuna çekilip, kimse ile grşmyrmş. Ama tabi, irtibat mesleğinin bir mensubu olan biz, buna pek razı olmadık ve ertesi gün, Bursa'nın umum sohbetine götüreceğimizi söyleyip kabul ettirdik. Ve oraya gittiğimizde çoğu kimse tarafından tanınmamasına rağmen, eskiler hemen etrafını alıp, bir geçmiş zaman nostaljisi yaptılar. Bunu İstanbul'da gazetede ki arkadaşlarımız, özellikle de yayın koordinatörümüz Abdullah Eraçıkbaş'a söylediğimde, onunla bir röportaj talebinde bulundu. Memnuniyetle kabul ettim. Röportajda cemaat arasında meşhur olmuş bir fıkra tarzında anlatılan ve rahmetli Mehmed Emin Birinci ve Zafer Ali arasında geçen hadiseyi de sorduk-ki hadise de řu: Rahmetli Birinci Ağabey azimete riyet eden bir ağabeyimizdi ve namazda erkeklerin başı açık olmasına pek müsaade etmezdi. Yeni Müslüman olan Zafer Ali de başı açık namaz kılarken, onu ikaz ediyormş takke takması için. Tabi o da pek bilmiyormş, daha sonra takke takmanın farz olmadığını öğrenince, kendine has Türkçesiyle "Ben anlamıyorum, Allah takkesiz klmaya müsaade ediyor, Birinci Ağabey etmiyor" demiş. Tabi bu bizim aramızda ltifeli bir şekilde anlatılır olmuştu. şimdi sizi rportajla başbaşa bırakıyoruz.

Osman Zengin

Sizi tanıyabilir miyiz?

Adım Zafer Ali. İngiltere’de doğdum. İngiltere’ye bir daha gitmek istemiyorum. Orada akrabalarım var, ama 45 yıldır görmedim. Onlarla artık yabancı olduk. Gitsem de tekrar ne konuşabilirim. İstanbul’da foto muhabirliği yaptım. Sonra da Bursa’ya yerleştim. İstanbul’dan 19 yıl önce ayrıldım. Ben İstanbul’a geldiğim zaman nüfus 1 buçuk milyondtu. Topkapı huduttu, İstanbul köy gibiydi. Artık nüfus çok fazla arttı. Kalabalıkta yaşamak istemiyorum. Bursa’ya geldim, burada da bir kasabaya yerleştim. Ben bir kabuk içinde yaşıyorum. Bana yeter. Seneler önce çok tartışmalar vardı. İstanbul’a gittiğim zaman eski günler aklıma geliyor. O yüzden gitmek istemiyorum. Artık gazete okumuyorum, haber takip etmiyorum. Çünkü orada gördüklerim beni rahatsız ediyor. Elimden de bir şey gelmiyor. Bugün hastalık yok, stres yok, param yok, borcum yok, kafam rahat. Rahatlık nedir? Herkese göre değişir. Dünyayı gezdim. Çok güzel memleketler gördüm. Şimdi bir köyde yaşıyorum. Başka hiçbir yere gitmek istemiyorum. Dünyayı gezdim, küçük bir evde rahatı buldum.

Nasıl Müslüman oldunuz?

Seneler önce İngiltere’deyken bazı şeylerden uzak duruyordum. Gitmeyeceğim, istemiyorum diyordum. Yavaş yavaş kendi hayatımda bir yol buldum. Bu yol bana rahat geldi. Benim düşüncem bu dedim. Türkiye’ye geldiğim zaman İslâm’ı bilmiyordum. Yavaş yavaş öğrendim. İslâmiyeti öğrendikten sonra, benim yolumla aynı olduğunu gördüm. Tek fark şuydu: O yolda İslâm yazıyor, benimkinde ise bir şey yazmıyordu. Namaz gibi şartları bilmiyordum tabii. Yaşayarak öğrendim. Bana, “Müslümanlığı nasıl seçtin?” diye soruyorlar. Bu demek oluyor ki, anne babanız size Müslümanlığı verdi, bana ise kimse veremedi, ben bunu kendim seçtim. Onun için bu gün rahatım.

İslâmiyet size neler kazandırdı?

Rahatlık kazandırdı. Sen rahatsan, dünya senin. Sıkıntı, problem, yük istemiyordum; huzur buldum.

Sizce Müslümanların ne gibi eksiklikleri var?

Türkiye’de Müslümanlığı buldum, ama Türkiye’ye gelip, insanları tanıdıktan sonra İslâm’ı seçmeye kalksaydım, Müslüman olmazdım. Kesinlikle din için demiyorum, yanlışlık insanlarda. Bugün dünyada şeytanın sağ kolu para. Herkes para için çalışıyor. Sokaktan geçenlere “ne istersin” diye sorsan para, ev, araba diye cevap verir. “Al kardeşim sana araba, rahat mısın?” dediğinde “evet” der. Ama bir hafta

sonra tekrar başka bir şey ister. Heyecan bitince kendine yeni ihtiyaçlar oluşturuyor. Geçici bir hayat, kalıcı bir şey yok. İnsanlar için değer yok. Hanımların burada daha çok suçu var, ihtiyacı yok, yine de alıyor. Bugün mağazaların yüzde 95'ini bayanlar dolduruyor. Beyin değil, gözler çalışıyor. Gördüğü zaman istiyorlar. Çocuklarını da tüketen bireyler olarak yetiştiriyorlar.

Risale-i Nur'u nasıl tanıdınız?

1970'de Türkiye'ye geldim. Bana yardım eden insanlar vardı, onlar sayesinde tanıdım. Risâle-i Nur bir rehberdir. Meselâ Almanya'da bir şehre gideceksiniz, ama elinizde harita yok. Orada bir rehber gereklidir. İşte Risâle-i Nur da böyledir.

Türkiye'de yeni bir sistem getirip İslâm'ı söndürmek istediler. Eskiden radyo, televizyon yoktu. Hocalar şehir şehir gezip ders anlatıyordu. O zaman kitaplar yayılıyordu. Risâle-i Nurlar İslâm'ı ayakta tutuyordu. Bugünkü radyo, televizyon gibi bütün Türkiye'ye mesaj veriyordu.

İslâm'a dün ihtiyacınız vardı, bugün ihtiyacınız var, yarın da ihtiyacınız olacak. O zaman bu kitaplara her zaman ihtiyacımız olacak. Risâleler bize yol gösteriyor.

Kaç yıl foto muhabirliği yaptınız?

İstanbul'da kaldığım 22 yıl, foto muhabirliği yaptım. Yeni Asya'da çalıştım.

Yıllarca foto muhabirliği yaptınız bu mesleğin ncelikleri nelerdir?

Önceden tanımak, bilmek lâzım. Merak etmek gerek. Bir resim çektiğin zaman ne eksik var, nasıl daha iyi olabilir, sorgulamak lâzım. Kendi kendini geliştirmelisin. Ben resimleri okuyorum. Zamanla bir kitap gibi oluyor. O resimdeki eksik ne, fazlalık ne, görebiliyorum. Makine fark etmez. Ne istiyorsun, nasıl alacaksın, neye ihtiyaç var bilmelisiniz. O zaman olur. Eskiden meşhur bir fotoğrafçı vardı Sami Güner diye. Bir gün onun yanına gittim, "Bu fotoğrafları nasıl çekiyorsunuz?" dedim. "Görüyorum ve çekiyorum" dedi. Bazı insanlarda kabiliyet oluyor her halde. Sen oraya baktığında hiçbir şey görmüyorsun, fotoğrafçı gidip çekiyor, bakıyorsun ne kadar güzel çıkmış. Bazı insanlar nasıl güzel konuşuyor bu onun yeteneğidir, fotoğraf çekmek de bir yetenektir.

Gençlere tavsiyeleriniz neler?

İnsanlar yaşamak için evlenmiyorlar. Okul başladığı zaman da çanta taşıyorlar, eğitim bittiği zaman da çanta taşıyorlar. Gençler kendi bahçelerinde ne var bilmiyorlar. Meyveleri bilmiyorlar. Artık bakkal, manav değil, alışveriş merkezleri

var. İnsanlar bu hayata alışıyorlar. Çocuklar artık dışarı çıkmıyor. Apartmanlarda kimse komşusunu tanımıyor. Herkes ayrı yaşıyor. Çocuklar dışarıda oynamak için korkuyorlar. Evlerin etrafında yüksek duvarlar, duvarların üstünde teller var. Aynı zamanda alarm var, her on metrede bir kamera var. Şimdi düşünün hapishane bu kadar emniyetli değil. Bu insanlar neden korkuyorlar? Çocuklar orada oturuyor, dışarıya çıkarmaya korkuyorlar. Çocuklar evde yetişiyorlar, bilgisayar ve televizyon başında vakit geçiriyorlar. Annesi de aynı şeyleri yapıyor, anneve çocuğun bilgisi aynı.

Gençlerin bolca okuması, okuduğu kitapları da kullanması lâzım. Madem kullanmayacaksın neden okuyorsun? Bence, dünyadaki en tehlikeli insanlar fanatiklerdir. Bir şeye kafasını takıyor, başka bir şey anlamıyor. Bu insan anlamaz, kahverengi masaya mavi diyorsa mümkün değil, aksini kabul ettiremezsin. Böyle kavga başlıyor. Gençlerin her türlü fanatıklilikten uzak durmaları gerek.